

Studietur for DR Tema og Reportage praktikant til Filippinerne, marts 2017

Jeg ankom til hovedstaden Manila i Filippinerne, tidlig aften d. 4 marts. I uberegen på vej ind til mit hotel i bydelen Makati fik jeg allerede en smagsprøve på det, jeg havde ønsket at få ud af min studietur. For ud af bilradioen talte Filippinernes præsident Duterte. Netop Duterte var grunden til, at jeg havde ønsket at skulle til Filippinerne. For siden han tiltrådte præsidentembedet for otte måneder siden har hans såkaldte War On Drugs krævet næsten 8.000 menneskeliv og har givet ham lige så mange dedikerede støtter som modstandere i ind- og udland. Men udover at stå i spidsen for en international kritiseret krig mod stofmisbrugere og pushere, så har Duterte ligesom Hr. Trump også kastet sig ud i en krig med medierne.

Han ynder ligesom sin amerikanske pendant at kalde medierne for *fake news* og har udover en stor del af befolkningen, en hel hær af internet-trolls i ryggen. Disse trolls står klar til at true og cybermobbe enhver privatperson og ethvert medie, der skriver negative ting om hans politiske mærkesager og metoder - som i høj grad er centreret omkring landets narkokriminalitet.

I løbet af min studietur ønskede jeg at møde nogle af de medier og journalister, som dækker præsident Dutertes krig mod narko. Både for at høre, hvordan de kæmper imod anklagerne om at bringe falske og farvede nyheder, og hvad deres overvejelser er ift. at bedrive kritisk journalistik i et land, som historisk set er et af de farligste lande for journalister at producere kritiske journalistik om magthaverne i.

Dagen efter min ankomst mødtes jeg med Amielle Alexandra Garcia Ordonez, der er tidligere journalist og tilrettelægger på det ugentlige dokumentarprogram I-Witness på et af landets største tv-kanaler GMA. Hun har lavet flere dokumentarer om narkokrigen, men fik ifølge hende selv behov for en pause efter at have dækket de op mod 30 natlige mord i Manila i flere måneder.

Mandag d. 6. marts havde jeg en aftale med fotojournalisten Vincent Go om at møde ham på Manila Police District Press Corps, hvor han og en flok andre tv-, radio- og fotojournalister de sidste otte måneder hver nat har siddet klar til at rykke ud til de natlige gerningssteder for at dokumentere de såkaldte EJKs – udenomretslige drab – begået af selvtægtsmænd eller politiet. Vincent havde været meget kortfattet i sine beskeder over Facebook, hvor jeg havde kontaktet ham inden min afrejse, så jeg var spændt på, i hvor høj grad han og hans kollegaer ville være interesserede i at fortælle mig om deres arbejde, dets effekt på dem, og hvorvidt de ville lade mig køre med dem ud til gerningsstederne i løbet af natten. Min skepsis blev dog bragt til skamme og jeg endte med at tage ud med fotojournalisterne hver nat i den følgende uge til gerningssteder og om dagen til wakes(begravelsesceremonier) og begravelser for ofrene for Dutertes War On Drugs.

Det var nogle utroligt interessante og indsigtsgivende dage og nætter, der lod mig være med på første række i fotojournalisternes arbejde og samtidig et hårdt indblik i de hårde skæbner ofrene og deres familier har i denne krig mod narko, hvor det de facto altid er de fattigste familier, der lider tabet af et eller flere familiemedlemmer.

På turene fra gerningssted til gerningssted eller begravelse til begravelse fortalte fotojournalisterne mig om deres frustration over, at den virkelighed, de har dedikeret deres liv de sidste otte måneder til at dække og dokumentere for eftertiden, ofte bliver kaldt falsk, iscenesat, farvet og bestilt af oppositionen.

Jeg endte med at tilbringe det meste af min tid med journalisterne fra pressekorpsset, og annullerede derfor nogle af mine andre aftaler. Jeg mødtes dog midt på ugen med Ana P. Santos, der er en filippinsk freelancejournalist, der skriver for både NY Times og Rappler, der er et liberalt online filippinsk nyhedsmedie, med en meget stor og engageret læserskare.

Ana P. Santos har udover at dække præsident Dutertes politiske færd fået støtte fra Pulitzer-fonden til at dække hendes tre kerneområder: aids i filippinerne, filippinske kvinders rettigheder og filippinske OFWs – Overseas Foreign Workers. Vi talte om, hvordan man 'overlever' som freelancejournalist i filippinerne og sammenlignede forholdene og fremtiden for journalister i vores respektive hjemlande. Vi talte herudover om et fremtidigt arbejde, da Ana P. Santos har skrevet flere artikler om de filippinske au pair piger, der arbejder i Danmark. Ifølge hende, er der ikke ingen filippinere, der kender til termet eller betydningen af au pair og dets såkaldte kulturudvekslende formål. For filippinere er det udelukkende et spørgsmål om at tjene penge til deres familier. Og dette bliver ifølge Santos udnyttet af lande som Danmark, hvor selvbilledet er at 'vi da ikke udnytter mennesker', til at kunne betale en fjerdedel af den løn, vi ville skulle betale vores egne 'hvide' medborgere.

Herudover besøgte jeg National Union of Journalists of the Philippines' kontor, der svarer til Dansk Journalistforbund. Foreningen kæmper imod cybermobning og -trusler af og mod journalister, og arbejder for større retssikkerhed for journalister i landet.

Jeg fik også mulighed for at deltage i en høring i det filippinske senat. Høringen var af den tidligere politimand Arturo Matobato, der, ifølge ham selv, har været en del af en dødspatrulje i den sydfilippinske by Davao. Hans anklager gik på at dødspatruljen var bestilt og finansieret af den daværende borgmester Rodrigo Duterte – altså den nuværende filippinske præsident.

Det har på alle måder været en utrolig spændende og perspektivudvidende praktiktur, som har

givet mig indblik i nogle emner og arbejdsmetoder og -vilkår, jeg ellers ikke ville have haft mulighed for at få indblik i.

Mange tak for støtten Kreds1!

Studietursrapport Kreds1

